

Osveta.

Ves teden s svojo ženo sprt
Govoril mož je v jezi vneti:
„Rešiti more me le smrt,
Le smrt, nič drugega na sveti.“

Zavpije žena nanj strastnó:
„Nikar, nikar mi ne ropóči!
Le pojdi — vidiš tam vodó? —
Kar pojdi in v valove skóči!“

Živ ogenj blisne mu v očéh. —
Na lice smrtno pobledele
Bridkosten leže mu nasmeš,
Sopěč pomirja kri zavrélo.

Do reke pot, poslednja pot
Jedina reši ga pokore.
Katero naj izbere zmot?
Ženó ubiti? Ne, ne more.

Prispě na reke strmi breg,
Nesprémljan zadnje te minute —
Pač sprémjljali so njega beg
Glasovi rezki žene ljute:

„Končàj življenje, le končàj!
Jaz sama prosim te, utóni!
Na bregu sí. Le skoči zdaj!
Nikar na vrbi dàlj ne slóni!“

Saj vem, ti smrti se bojiš.
Nerad bi v mrzlo kópel légel.
A da se énkrate utopiš,
Kako bi meni ti ustregel!“

In on? On mislil je razvnet:
„Na káko zló mi je rojena!
A skoro krénil k domu spet
In rekel jí pokojen: „Žena!“

Če zdaj celó, ko v smrt divjám,
Strupeni jezik tvoj me glóje,
Sovražiš me, kot satan sam
Prav iz globine duše svoje.

In jaz — jaz drugega ne vem,
Kakó bi kaznoval srcé ti —
Ker tebi tak sem trn očem,
Iměj še dálje me na sveti!“

Anton Medved.

Kamenar.

(Iz delavskega življenja. — Spisal Vrhovski.)

I.

Sem olcarja 'mela,
Sem tolarje štela;
Zdaj štamcarja 'mam
Mal' da ne petlam.

Národna.

Ako se pelješ, dragi čitatelj, po železnici za Dravo od Maribora gori do koroške meje, imaš na levi strani neprestano gorovje. Na prvi pogled ti kraj malo ugaja: strmina in goščava, le tu in tam redki travniki, njive in poslopja. A drugačen pogled ti kaže to gorovje, — naše Pohorje —, ako je ogleduješ z njegovega vrha, ki se imenuje 'Planina'. To je skupina visokih hribov, valovito nakopičenih in zvezanih z ravnici, katerim se navadno pravi „sedlo“. Na severo-zahodni strani hribov stoluje pa mati, košata in ponosna 'kraljica Pohorja', Velika Kapa. Obraz njen znači že ime: gora široka in sesedena, čeprav ne dosti višja od drugih. Dviga se sredi Pohorja; razgled ž nje sega v prelepe kraje mile nam domovine.

Planina ali vrh Pohorja se razteza blizu od koroške meje nad Spodnjim Dravogradom začeniš dobrih šest ur hodá po grebenu in sicer nekako za tokom Drave proti jugovshodu. Od nje se neprestano ločijo in v doline raztezajo obrasteni hribje, med katerimi v ozkih dolinicah šumljajo potoki, iz početka majhni in ponižni, pozneje pa močni in glasni, ob deževju celó deróči.

Vrh Planine je većinoma plešast, obrasten le s travo in mahom. Na severni strani se razširja gozd in razteza daleč v doline. Na južni strani pa so kmetiška poslopja sredi njiv, travnikov in pašnikov. Kjer pa je stvarnikova roka svet malo uravnala, nastalo je tekom časa selo, katero se z vrha vidi jednako grozdu na trsu. Takih sel štejemo ob Pohorju nad petnajst, zadaj za njimi se košati na ravnem polju nekaj trgov in celo troje mest. Vse to se vidi ob lepem vremenu z vrha Planine neizrekljivo lepo, da moraš občudovati ta kos slovenske zemlje.